ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ГАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 корони.

Ч. 42. Чернівці, дня 15. (28.) жовтня 1904. Рік VII.

Володимир Масляк.

Колисанка мужички.

Люлю, люлю мій маленький,
Люлю тихо, рідний сину,
Неня пісню засьпіває,
Спи до ранку без упину.
На дворі вже сонце згасло,
Зірка зірку вже витає,
Зірка зірку поспитала,
Чи синок мій засипляє.

Люлю, спи вже рідний сину,
Щоби батька не збудити!
Він з косою був на полї,
Щоби хлїбця приспорити.
Спи, дитино, за горою
Зійшов місяць-місяченько
І за хмару чось укрив ся —
Спи дитино солоденько.

Люлю, сину; над тобою
Білий ангел руки зложить,
Твоїй ненї липнуть очи,
Може сон їй поворожить,
Яка доля тебе в сьвітї
Буде, сину, дожидати;
Не дай, Боже, щастя того,
Що го мають батько, мати...

Люлю, люлю, рідний сину!
Поки колиски дубової,
Поти щастя, поти долї
У дитини маленької.
Поки мати, похилившись,
Дозирає спаня твого,
Поти-доти супокою
В мого сина дрібненького,

Люлю, люлю, рідний сину!
На дворі десь сова дре ся,
Єї голос ворожбицтвом
Мов проклону звук несе ся:
Доля сина твого, хлопко,
Не записана на сонци,
У нїй сьвітла буде тілько
Що в зачорненім віконци.

Десять пальців і дві руки,
Землї крихта і вся доля —
Або може бранка служба,
Кінь, шаблюка і неволя;
Або може куля в серце
Кров... могила...! що зо мною?
А! а! люлю, рідний сину,
Спи дитино, Бог з тобою!

Із нашого сойму.

В нашім соймі прийшло до злагоди між послами вільнодумними а дїдичами, які гороїжили ся, а відтак мусїли поприставати на бажаня „Вільнодумних“, аби з дрібними змінами перевести предложеня „Вільнодумних“, про які говорило ся перед виборами. Досї вже ухвалено основанє краєвого банку і такий спосіб, аби роздобути гроші із пропінациї. В слїдуючім числї розповімо про то обширнїйше, а тут подаємо одну із інтерпеляций, яку внесли рускі посли.

Примірний пастир.

Інтерпеляция посла Пігуляка, Ник. Василька і тов. до краєвого президента як правительственного заступника:

Федора Берло в Плосці тяжко жалує ся в листї на місцевого пароха і повідомляючи про се послів, просить о поміч або о відповідну пораду. Лист сей звучить: „Дорогий Пане депутате! Довідую ся від людий, що пан депутат щирим заступником руского народа, тим то і я позволю собі приступити до Вас і просити Вас о поміч в кривдї, яку менї заподїяно, або щоби Ви менї принайменьше показали дорогу, на якій би я могла знайти моє право. Буде вже майже чотири роки, як мене в церкві висповідав панотець Тофан. При сповіди казали панотець, аби я присягла, що не буду більше із жадним чоловіком стосунки мати. Я правда, що маю чоловіка, але з ним не жию, тому не хотїла присягати. Я одже не хотїла присягати, а панотець з тої причини не хотїли мене далї сповідати. Я пішла без сповіди з церкви і сказала, що як панотець мене не сповідають, то я не буду до церкви ходити. Тогди звергли панотець з себе церковні річи і казали до людий: *Ви даскали і ви люди, абисти сьвідомі, що сегодня через суку не буде служби.* Панотець казали, що я своєми словами Божу церкву і панотця образила і він мене запхає на 6 місяців до криміналу. Я думала, що панотець може се зробити, і післала чоловіка, аби его просив аби він мене не скаржив. *Панотець приобіцяв менї дарувати і не скаржити мене, як єму дам 100 левів. Я ся бояла, і згодила ся і дала єму 45 левів.* Жиди були злі з панотцем і казали менї его до суду тягати. Я би була дуже радо его заскаржила, бо він мене обтуманив, а *адукати в Путилові не хотїли скаргу робити і так до сегодня не могла я панотця заскаржити.* Я се розповідала ученим людем, і они менї казали, що панотець не сьмів то робити. Я дуже бідна жінка *посилаю четверо дїтий до школи і продала послїдну корову, щоби дати гроші панотцеви.* Через ті гроші, щом дала панотцеви, задовжила я ся дуже а *далї виженуть мене довжники з хати на вулицю.* Нема кому менї помочи, бо нїхто не хоче против панотця виступити. Прошу вас дорогий і щирий пане депутате із паном Владиков поговорити, аби панотець менї мої гроші віддали а я буду за вас щирі молитви говорити, аби вам Пан Біг дав здоровля і щастя. Цїлую Вам руки Федора Берло в Плосці п. Селетин (Буковина)“.

Сеся подія так важна, що про неї треба на кождий случай подати до відомости як найширшому загалу. Як се тільки правда, то належалоб на осторогу иньшим, від такого публичного функционаря, що забуває про свої обовязки і від такого шкідника освободити нарід і очистити сьвященичий стан. Як се однак нїкчемна клевета, тодї належалоб оклеветаному душпастиреви дати прилюдну сатисфакцию і показати перед загалом, під якими некорисними условинами приневолені сьвященики сповняти свою велику місию. З легкозрозумілих причин не можуть рускі посли звернути ся в тій справі до Єго Впр., як сего жадає ся в листї. Тому то низше підписані звертають

Лев Ник. Толстой.

Де любов, там і Бог.

(Переклав *Волод. Карбулицкий.*)

Авдеїч спер ся на лїкти й не замітив, як задрімав.

— Мартине! — не мов би знов щось зашептало над его ухом.

Схопив ся Мартин з просоня: Хто тут?

Обернув ся, глянув на двері, — нема нїкого. І знов задрімав і знов чує виразно:

Мартине, Мартине! диви ся завтра на вулицю, я прийду! — Роздрухав ся Мартин, встав від стола, зачав протирати очи і сам не знає чи в снї, чи на яві чув він ті слова. Скрутив лямпу і ляг спати. —

На другий день досьвіта встав Авдеїч, помолив ся Богови, затопив в печи, наставив борщ, кашу, злагодив самовар, вбрав фартух, сїв під вікно і робить. Сидить Авдеїч, робить та все гадає про вчерашне. Гадає на два боки: з одного боку думає, що приснило ся, а з другого, що справдї чув якийсь голос. „Що? — думає — трафляло ся і таке!“

Сидить Мартин під вікном і позирає більше в вікно, як робить; а як перейде хтось в незнакомих чоботах, то він зігнеть ся, визирає через вікно щоби узріти не лише ноги, але також і лице. Перейшов сторож в нових постолах, перейшов водовоз, відтак зрівняв ся з вікном старий салдат (жовнїр) Николаєвский в обшитих старих постолах — з лопатою в руках.

ся до президента краевого з просьбою, щоби приказав сю справу, про яку бесїда, як найосновнїйше розслїдити, щоби сторону, яка завинила, заслужено покарати а невинну сторону взяти під потрібну охорону.

Чернівцї, дня 21. жовтня 1904.

Єротей Пігуляк, Николай Василько, Левицкий, др. Смаль Стоцкий, Калитовский, Малик.

Війна.

Найважнїйшою подїєю яка наспіла із поля борби є те, що Куропаткіна іменував цар головним командантом, надїючись, що він зможе зломити японьску, досї непобориму силу. Послїдна борба не рішила ся на нїчий бік і незабаром має прийти до сьвіжого проливу крови.

В Манджуриї настала вже велика студїнь. Оногди було там в ночи 8 степенїв морозу а війско терпить дуже, бо ще не дістало теплої одежі. Куропаткін, кажуть, виготовив новий плян війни і єсть певна надїя, що армія росийска ще перед зимою доведе щасливо війну до кінця. З Порт Артура нема нїяких важнїйших вістий. Японцї в послїдних атаках здобули коло Ерлюншан кілька важнїйших позиций, а тепер лагодять ся до великого атаку, котрий вже сими днями відбуде ся. З другої же сторони доносять, що в японьскій ярмії під Порт Артуром настала в наслїдок многих неудач велика знеохота і длятого войско облогове має бути перенесене до лїнії, а на єго місце прийдуть сьвіжі полки.

Оттаке в Азиї, за те в Европі Росия страшенно осоромила ся.

Велика фльота росийска, більша і сильнїйша від японьскої, вирушила на море минувшого тиждня. Аби з Балтийского моря дістатись на океан, мусїла ся фльота переплисти через Канал Ляманш, що дїлить европейский континент від Анґлїї. В ночи з суботи на недїлю побачили Росияни на мори сьвітла і кільканацять кораблїв. Була се фльота анґлїйских риболовів. Не знати, чи Росияни підозрівали, що на сих кораблях суть Японцї з мінами, чи може росийскі офіцири були пяні, досить — на росийских кораблях загреміли гармати, а кораблї риболовів пішли в ростїч, утїкаючи до недалекого порту анґлїйского Гель. Показало ся, що росийскі гармати затопили два кораблї риболовів. На однім корабли гарматні кулї урвали голову капітанови і одному матрозови. Ранених було 29 осіб. Деякі з них вже померли. Як поцїлені кораблї риболовів потопили разом з людьми, росийскі кораблї повинні були їх ратувати, бо таке є міжнародне право. Однак Росияни сего не зробили, тілько скоро відплили.

На вість про сей напад росийскої фльоти на анґлїйских риболовів, закипіло

По постолах пізнав єто Авдеїч. Єго звали Степаничем; він жив в сусїдного купця за ласку і мусїв за то помагати стружови. — Степанич зачав проти вікна Авдеїча відкидати снїг. Авдеїч глянув на него і взяв ся знов до роботи.

„Бач, здурів я на старість!“ сьміяв ся Авдеїч сам з себе. „Степанич відкидає снїг, а я думаю, що Христос йде до мене. Цїлком здурів старий драб!“ Але не встиг Авдеїч і десять штихів зробити, знов кортить єго заглянути до вікна.

Заглянув він знов в вікно, дивить ся а Степанич припер лопату до стїни тай ба розгріває ся, ба віддихає. Чоловік старий, збідований, видко, що й снїгу згортати не може. І подумав собі Авдеїч: „треба почастувати єго чайком. Прецїнь і самовар хоче випорожнювати ся“. Авдеїч забив шило, встав, поклав на стіл самовар, налив чаю і запукав палцем в шибу. Степанич обернув ся і підійшов до вікна. Авдеїч покивав до него і пішов втворити двері.

— „Ходи, загрій ся“, — каже, — „відай змерз, що?“

— „Спаси Христос — ще й кости болять“ — сказав Степанич. —

Увійшов Степанич, обтряс ся від снїгу зачав витирати ноги, щоби не замастити підлоги і пилує ся.

— „Не завдавай собі труду із витиранем! Я замету потім, наше дїло таке. Ходи, сїдай — сказав Авдеїч, — „ось, напий ся чайку!“

І Авдеїч налив двоє горнят чаю і подав одно гостеви, а свій чай вилив в по-

в цілій Анґлії. Народ зачав домагати ся, аби Росиян безпроволочно покарано, та аби Анґлія задержала росийску фльоту і не дала їй дальше плисти. Анґлійский король сейчас наказав приготовити ся цілій анґлійскій фльоті до бою і телеґрафічно скликав всїх своїх мінїстрів на нараду. По сїй нарадї король вислав до царя дуже остру телеґраму з жаданем, аби Росия в відповідний спосіб відпокутувала сей напад, і то зараз, бо Анґлія не згодить ся на нїяку проволоку. Цар вже перепросив телеґрафічно і короля і анґлійский народ і зарядив слїдство. Що дальше буде з сею справою, поки що не знати.

Певне лиш се, що приїзд росийскої фльоти до Азиї знов спізнить ся.

Із Січового руху.

Січ в Драчинцях-Нових.

Мимо безнастанних накликувань народних зрадників: „Стережіть ся Січий як огню“, мимо усїх їх старань, аби здусити рух Січовий, той-же їм на перекір завдяки овому величному значіню прибирає чим раз більші розміри і вдирає ся навіть в найглухійші закутки нашого краю. Що недїлї, що сьвята виринає що найменьше один кіш січовий, гуртує в собі найтугійших членів нашого народу і виставлює завзятих борцїв проти найстрашнїйших наших ворогів, огню, умової темноти і народної несьвідомости.

От 2. жовтня с. р. прибули нараз аж чотири нові коші між ними й в Драчинцях-Нових. Про отворене припало менї дещо розказати.

Широкий майдан. Довкола доли мов над тим Днїпром Славутицею, — а там далї лїси та бори. На найвисшім горбі здіймило ся шатро украшене руськими хоругвами, а сї хилили ся то підоймали ся в гору неначе кликали:

„Ходїть братя тут слава і воля!“ Затрубів сурмач, вистрілили з моздїрів і нарід зібрав ся в шатрі.

Місцевий надуч. Василь Арійчук, щирий робітник на народній ниві отворив збори. На его внесене вибрано п. надуч. з Чорториї, Дениса Руснака на Січового батька, а сей покликав на матку січову п. добродїйку Арійчукову, а на писарів п. учит. Скакуна і Мазура. Батько привитавши прибулих участників передовсїм Вп. пос. Левицкого, паню учит. Качковску і Діц п. надуч. Лупула з родиною панів надуч. Олїйника і Зоту і Тотоескула пп. учит. Зїлїньского, О. Ілюка, Арсенича, відпоруч. акм. тов. „Союз“ п. Городиньского, як також прибувші Січи іменно: „Січ“ з Неполоківцїв, Шипинець, Дубівця: Чорториї та пояснив зібраним цїль тов. і значінє орґанїзациї. Потім обяснив ко-

---

лумисок і зачав дути. — Випив Степанич свій чай, перевернув свій горщик дном до гори, поклав на него свій окрушок і зачав дякувати; а самому таки ще хочеть ся.

— Пий ще, — сказав Авдеїч і налив ще по горняти і собі і гостеви. Авдеїч пє свій чай, а сам від часу до часу поглядає на вулицю.

— Ти очікуєш когось? — спитав гість. — Чи очікую кого? І сказати совісно, кого очікую? Очікую, чи не очікую, але одно слово припало менї дуже до серця. Чи привид, чи що, сам не знаю. Ось що, брате мій: читав я вчера Евангеліє про батька Христа, як Він терпів, як по землї ходив. Чув вже ти про те?“

— „Чути чув“ — каже Степанич — „але ми люди темні, не письменні“.

— „Ну бач, читав я як раз про те, як Він по земли ходив. Читаю я, знаєш як Він до фарисея прийшов, а той не приймив его, як має бути. І ось як раз вчера читав я, братчику, про те й подумав собі: як не гідно приняв він батька Христа. Колиб на приклад менї або комусь другому таке трафило ся я би аж не знав як Єго приймити! А і не приймив Єго. От погадав я собі так та й задрімав. Задрімав я, братчику, аж чую хтось мене кличе; підняв ся я, аж тут таки шепче якийсь голос: чекай, каже, завтра прийду. Два рази шептав. І от, коли віриш, вбило ся менї се в голову, — сам на себе серджю ся і все таки чекаю на него.

Степенич покивав головою і не сказав нїчого. Допив своє горня і від-

ротко і ясно статути товариства п. уч. Арсенич, а опісля слідував вибір старшини.

До неї увійшли: надуч. Арійчук кошовим, Белезик яко осаул, Івончак яко учитель, Ник. Антонюк яко писар, Данило Прокопець яно скарбник; Ґеорґій Казимир, Ґеорґій Попадюк, Мих. Ріц і Ґеорґій Прокопець яко читарі а в кінці Петро Прокопець яко хорунжий.

Відтак складали новозаснованому товариству привіти так: надуч. Руснак яко кош. чорторийскої Січи, ак. Городиньский в імени тов. ак. „Союз“, уч. Арсенич „Січи“ Бергомітскої, надуч. Лупул яко голова читальні і каси в Неполоківцях, Сильв. Руснак „Січи“ дубівскої, осаул неполоківскої „Січи“ Ник. Руснак, кошовий пядиківскої „Січи“ Тотоєскул, шипинецкої „Січи“ Н. Скакун, осаул лужаньскої „Січи“ Я. Максимюк і над'учитель Зота і Драчинець. Між тим наспіла привітна телеґрама лужаньских учителів (з виїмком директора).

По зборах упімнув січовиків батько кошов. Руснак: „Любіте ся братя мої“!

Пізною порою машерували Січовики домів, співаючи свою січову пісню: „Ой там на горі...

М. М...р.

Що чувати в сьвіті.

Німеччина знайшла ся у великім клопоті. Майже всї африканьскі племена в полуднево-африканьских кольонїях німецких збунтували ся против Німців. З Камеруну наспіла вість, що ворохобники убили там німецкого резидента в Ґерні, ґр. Ґастона Тієррі. Півурядова „Schles. Ztg.“ доказує, що кошти военного походу в полудневій Африцї заберуть величезну суму 200 мілїонів марок, бо тілько визначило правительство на усмирене Герерів. Правительственні круги побоюють ся, що імовірно забракне охотників, котрі готові би жертвувати житє в борбі з дикими племенами.

Анґлїйцї вертають вже з Тибету, але похід відбуває ся, як доносять з Льондону, з великим трудом і перешкодами. В Тибетї в ночи з дня 16. на 17. с. м. упав так великий снїг, що шатри під ним валили ся і двох людий в наслїдок того згинуло. Похід треба було навіть зовсїм здержати. Чи тепер зможе анґлїйске войско лишити ся аж на 75 лїт в Тибетї, доки Тибетанцї не заплатять відшкодованя, годї знати. Анґлїйцї взяли „на застав“ долину Чумбі. Як довго той застав має тривати не знати. Також не знати, що буде із тою угодою, яку заключили Анґлїйцї із Тибетанцями. Договір тибетаньский зачинає вже викликувати якісь непорозуміня між державами. Хіньске правительство боячи ся якогось конфлїкту в державами, не хоче підписати тибетаньского договору. Анґлїйцї знов сердять ся і кажуть, що хіньске правительство робить то з намови

сунув єго на бік, а Авдеїч налив єго ще раз.

— Пий на здоровє! Бо як і Він, Батько наш, по земли ходив, то нїким не гордїв, ба таки з простим народом товаришував. Все заходив до простих, учеників своїх вибирав більше з поміж нашого брата, з поміж таких, як ми грішні, з робітників. Хто — каже — возносить ся, той покорить ся, хто корить ся, той піднесе ся. Ви — каже — називаєте мене Господом, а я — каже — вам ноги вмию. Хто — каже — хоче бути першим, той най буде слугою всїх. Бо — каже — щасливі бідні, покірні, смирні, милостиві.

Забув Степанич свій чай. Він був чоловік старий і мягкий: сидить, слухає, а по лицю котять ся сльози.

— Ну, пий ще, каже Авдеїч. Але Степанич перехристив ся, подякував, відсунув горня і встав.

— Спаси біг, Мартине, — каже — угостив ти мене і наситив і душу і тїло.

— Мало за що! Прийди і другий раз; я рад гостеви! — сказав Авдеїч.

Степанич вийшов, а Мартин злив послїдний чай і випив єго, зібрав начинє і знов сїв під вікном до роботи — шити луби. Шиє, а сам все поглядає в вікно — очікує Христа і все гадає про него і на єго дїла. А в єго голові все ріжні Христові дїла.

Перейшли два салдати, оден в комісних, а другий в власних черевиках, потім минув по при вікно господар сусїдного дому в чищених кальошах, далї

німецкого посла в Хінї. Се дало нагоду анґлїйским часописям накинути ся на Німеччину а „Times“ пише: Німеччина не пропускає нїякої нагоди, щоби нападати на становище Анґлїї в Хінї. Як Німеччина могла осягнути зміну анґлїйско-хіньского договору в справі перевозу кулїв до полудневої Африки на анґлїйских суднах, так тепер хоче використати евентуальну зміну тибетаньского договору на свою користь. Єсть надїя, що анґлїйске правительство не допустить до того.

Дописи.

Як любить і шанує весь буковиньско руский нарід д-ра Степана Смаль-Стоцкого, про те сьвідчить хочби отсе письмо із бажанями, які єму надіслали наші еміґранти із далекої Америки. — Рівночасно звертаємо увагу на вістки, які приносить та допись у другій своїй части про Канаду. Із неї видно зовсїм ясно, що тепер до Канади нема чого іти. *(Пр. Ред.)*

Бляк-Ляке Канада.

Ми учули від нашого дорогого душпастиря, котрий нас не раз відомостями із милої нашої вітчини потїшає, що сегорічні вибори до краєвого Сойму для Русинів випали дуже добре, і що наш Возлюбленний Батько Цїсар назначив Вас Високоповажаний пане Доктор заступником краєвого капітана. В тім видим великий здобуток для бідного нашого руского народа і засилаєм Вам Високоповажаний Пане із поводу Вашого іменованя наші найщирійші благожеланія і просим заразом і тих других наших панів послів сердечно поздоровити, так пана Ник. Василька, п. Єр. Пігуляка, п. Ф. Калитовского, п. Т. Левицкого, і чуємо, що вибрали в Серетї п. совітника Малика а всїх просимо старати ся і далї для добра руского народа, добро здобути. Бувайте здорові! Тодор Бойчук, Тодосій Бойчук, Василь Грималюк, Стефан Бараболя, Тодор Чогор, Ґеорґій Бочулиньский, Іван Лязоряк і Стефан Дїдун, селяни з Товтрів. Василь Король, Василь Керстя, селяни з Валяви, Івон Матейсевич з Броду. —

Вп. П! Просимо взагалї, що тепер нема по що ходити по Канадї і не радимо нїкому виходити, бо гріх свій рідний край покидати і шукати гаразду за морем, що писав Тодор Колїсник з Валяви у „Рускій Радї“ ч. 12 з дня 19. липня с. р. що лиш камінє та гори і пусті корчі, що наш селянин як си нагадає за рідний край, за кусень малий тої землї то серце ся крає, а люди самі з очей минають ся, до правда. Кілько наших братів погибає в нуждї і голодї без жадної роботи.

Ми Богу дякувати хоть не богато заробляємо, но все нам лекше як гдесь тим,

---

перейшов і пекар з кошелем. Всї поминули вікно, аж ось зрівнала ся з вікном якась жінка в шерстяних панчохах і в сїльских берлачках. Авдеїч глянув на неї з під ока і видить, що жінка чужа, лихо вбрана, з дитиною, стала під стїною, плечами до муру і прикриває дитину, хоч не має майже нїчим. Одїж на жінцї лїтна і до того лиха. І чує Авдеїч через вікно, як дитина плаче, а вона єго зацитькує, але не може зацитькати. Встав Авдеїч, вийшов дверми на сходи й крикнув: Слухай, жінко! Жінка вчула і обернула ся.

— Що стоїш з дитиною на морозї. Ходи до хати, в теплї вбереш єї лїпше. Ходи!

Здивувала ся жінка. Видить старець в фартусї, з очицями на носї, кличе до себе і вона пішла за ним.

Зійшли сходками, зайшли до хати, а старець привів жінку до лавочки. „Сїдай тут, каже, коло печі і нагрієш ся і нагодуєш дитину!“

— Нема в грудях молока, від рана не їла нїчого — сказала жінка а всеж таки пригорнула дитину до грудий. Покивав Авдеїч головою, пішов до стола взяв хлїб, і миску, відслонив піч і насипав в миску борщу. Витягнув і горнець з кашою, але вона була ще недоварена насипав отже самого борщу і поклав на стіл. Здоймив з клинка скатерть і застелив на столї і поклав їду.

— Сїдай — каже — їдж, а з дитиною я посиджу, — знаю я бавати дїтий, бо і в мене они були.

що вже і по три місяці без роботи сидять. Ах Боже милосерний, чиж то не жаль таке видіти? Будьте здорові і до милого зобаченя. *Тодор Бойчук.*

Всячина.

Дорогі братя Січовики, загостіть до нас на отворене „Січи“ в Каменці, повіту серетского в неділю перед Дмитрем дня 24. жовтня й (6. листопада) с. р. 1904! Се буде отвирати ся „Січ“ на найглухійшім куті на Буковині. Отже прошу Вас сердечно братя Січовики приходіть до нас в як найбільшім числі, щоби побачив наш темний нарід, як красно розвивають ся Січові товариства по других селах. У нашім селі є ще такі, що на „Січ“ нарікають ніби то єї лиш самі флисні справляють. Отже мої братя православні Русини я гадаю, що вони як порозуміють, що то значить „Січ“, то тогди дадуть собі покій із пустими бесідами. Приходіть до нас в як найбільшим числі в гостину. Як буде погода то отворене відбуде ся на толоці коло читальні, єсли буде не погода, то основане відложить ся на другу неділю.

Збори зачнуть ся о год. 10 пер. пол. вибором батька січового і мати Січової. Відтак буде вибір старшини а потім пояснене січового руху. По зборах відограють кичерскі парубки комедию „Іцко сват“ а після сего буде музика і танці молодих січовиків нового коша. Вступ для селян по 20 сот. а для панів по корони. Просимо дуже сердечно усіх товаришів січових, щоби не забули за нас та загостили, бо тут ми дуже жадаємо, щоби із других селів загостили. За гостями пішлемо фіри до стациї до Глібокої о 9 годині. — Тимчасова старшина *Іван Воротняк*, кошовий. *Василь Семенюк*, осаул.

Новий кіш Січовий. В неділю на 30. жовтня о 11. год. перед полуднем відбуде ся в Іванківцях сьвяточне отворене новозаснованої „Січи“ з звичайним дневним порядком, на котре, понеже осібних, запрошень висилати ся не буде, отсим так дооколичні посестри „Січи“ як і всіх прихильників січового руху запрошуєть ся. Прибувайте братя і сестри численно, аби возвеличити се важне народне сьвято. — З поважанем *Тріфон Лікперда* т. ч. кошовий. *Дорофтей Косменко* т. ч. справник.

Перші загальні збори райфайзеньскої каси в Шубранци відбудуть ся в неділю дня 6. падолиста. — *Старшина.*

Бунт селян на Кавказі. До часописи „Освободженіє“ пишуть, що в Гуриї, краю Грузинів, вибух бунт селян. Причини має підклад економічний, але правительство узнало за політичний. Селяни жадали знижки податків а правительство відповіло на се переслідуванем і накладанем адміністративних кар. Тепер доперва прибрав той рух характер політичний. Хлопи вимордували тих урядників, що їх переслідували, а правительство застановляє ся над тим, що має з ними зробити.

Дволітний убийник. В Новім Йорці родина Робінзонів мала синка 2-літного і новонароджену донечку. Поки не було дівчинки, поти мати піклувала ся синком, а коли друге мале прийшло на сьвіт, то і мати не могла вже так пестити синка як передше. В голові хлопчика блиснув тоді промінь зависти. Почав отже робити пакости сестричці, спершу нешкідливі, а щораз дальше небезпечні для дитини. Аж одного разу він спіймав в руки бронзову

Жінка перехрестила ся і сіла до стола і почала їсти, а Авдеїч присів коло лавочки до дитини. Цмокав, цмокав Авдеїч до неї губами, але годі цмокати, коли зубів нема. Все кричить дитина. І видумав Авдеїч пуджати єго пальцем. Що нажене ся пальцем просто до рота і потім скоро заверне назад. В рот не кладе палець, бо він забруджений, замащений смолою. І вдивила ся дитина в палець і затихла, потім зачала сьміяти ся. І втішив ся і Авдеїч. А жінка їсть та вповідає, хто вона і куда ходила.

(Конець буде.)

статую і розторощив сестричці головку. Питаний о причину сего вчинку, малий розбишака, відповів отверто, що від часу, як має сестричку, любов матери до него ослабла. Комісар поліциї, що слідив ту справу, був пересьвідчений, що малий Робінзон з „повною сьвідомостию“ доконав злочину.

Забавили ся в війну. В Сяніччині лежить село Поляни суровецкі. Коли вибухла японьско-росийска війна, Поляничани поділили ся на дві партиї: одні желали побіди Росиянам а другі Японцям. Обі сторони стояли твердо при своїм і не могли погодити ся. Одного разу прийшло в коршмі до суперечки на тему, хто кого побідить, чи Росияни Японців, чи противно. Ураджено вкінци, що сторонники Росиян виберуть собі в селї 8 найбільших парубків, а японофіли 4 низьких парубчаків. Ті обі партиї мали бити ся; як випаде ся бійка, так рішить ся також війна в Манджуриї. Перед бійкою парубки з росийскої партиї позаливали собі голови горівкою, японофіли за те нічого не пили. Вислїд був несподїваний, бо чотири малі „Японцї“ тверезі побили вісьмох пяних „Москалїв“, порозбивали їм колами голови і завалили хату, яка мала бути нїби „Порт-Артуром“. Хоч ся кровава битва була добровільно уложена і відбула ся в присутности цїлого села, то прокуратория потягнула „Японцїв“ до відвічальности, а оногди відбула ся розправа перед судом в Сяноцї. Трох „Японцїв“ за їх геройство засуджено на вязницю по 3 місяцї.

Мийте руки! Нераз можна видїти, як робітник чи ґазда гребе в земли, або розкидає гній, або що иньшого робить і як пора обідна надходить, витягає хлїб з сиром чи солониною і заїдає, держачи сир чи солонину в чорних запачканих руках. То не тілько що гидко виглядає, но є ще й дуже шкідливе. З тим брудом, що прилягає до страви, дістає ся в середину людского тїла тисячі дрібоньких заразків дуже тяжких болїзней. Правда, що не одному удає ся, поки здоров і кріпкий, знищити ті заразки соками, котрі є в жолудку і кишках, але скілько то людий попадає в тяжку, нераз довгу слабість через свою нечистоту, Не жалуйте мила і по кождій роботї заки возьмете ся до їди, обмийте руки, хоть би прийшло ся се робити і кілька разів на день. Тодї страва, котру підносите до уст не буде вам під носом смердїти а з'їсте єї зі смаком. Особливо приучуйте свої дїти до чистоти від маленькости, бо се половина здоровля.

Самосуд над лихварем. В селї Углї, мараморошского комітату в Угорщинї, убили селяни лихвара Фроіма Лянда. Сей безпощадно визискував жителїв того села а многих пустив з торбами. Минулого року пробував видерти за лихву ґрунт у Василя Котрусучина. Нїм суд видав в тій справі рішенє, Лянд забрав тому чоловікови збіже з поля. Котрусучин запізвав лихвара, а суд признав позов оправданим і навіть н епокликаючи, сьвідків посадив до арешту. Дня 30. м. м. мала відбути ся друга розправа і Котрусучин вибрав ся вже день вперед до міста. Се використав Лянд і пішов з своїми двома синами на сїножать селянина і хотїв забрати сїно. Але жінка Котрусучина прикликала на поміч сусїдів, селяки кинулись на лихвара і побили єго так, що він слїдуючого дня помер. Також оба сини є смертельно побиті.

Самоубійство жовнїра. Онодї відобрав собі в Чернівцях житє однорічний охотник др. Генрик Тайтельбавм родом з Бережан. Тайтельбавм був, як вповідають, слабого здоровля і не міг видержати рекрутскої муштри, та часто падав при нїй на землю. Але військові лїкарі інакше орекли бо признали єго „симулянтом“, за що замкнено єго за кару до арешту. Онодї Тайтельбавм вимкнув ся тихцем з арешту і виконав на собі самоубійство, іменно в той спосіб, що встромив баґнет ручкою в двері і кинув ся три рази грудьми на вістре баґнету. За третою раною упав на землю неживий.

Адвокат
Др. ТЕОДОТ ГАЛІП
відкрив і провадить
адвокатску канцелярію
в Чернівцях, ул. божницї (Tempelgasse) 8.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО
З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.